

Arrest

nr. 346 237 van 6 mei 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. PARMENTIER, die loco advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 24 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 19 juni 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 24 augustus 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van etnie Pashtun te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent opgegroeid in het dorp Adi Akhundzada Said, in het district Surkhrod, in de provincie Nangarhar. U werkte in Afghanistan in de gsm-winkel van uw vader. Uw broer Y. K. werkte als

administratief medewerker bij de National Directorate of Security (NDS). Op 3 hamal 1400 of 23 maart 2021 heeft uw broer een dreigbrief gekregen van de taliban waarin stond geschreven dat hij zijn werkzaamheden bij de NDS moest stopzetten. Uw familie heeft pas op dat moment kennis gekregen van de werkelijke werkzaamheden van uw broer aangezien hij aan uw familie had verteld dat hij voor Unicef werkte. Een maand later heeft uw broer een tweede dreigbrief gekregen waarin ook specifiek naar u werd verwezen. De taliban beschuldigden u ervan een spion van de overheid te zijn door informatie aan uw broer te verstrekken.

Twee weken na de tweede dreigbrief werd uw broer onderweg van zijn werk naar huis vermoord door de taliban. U bent samen met uw vader naar het ziekenhuis gegaan. Daar vernamen jullie van zijn collega's dat uw broer was gestorven en werden enkele bezittingen van uw broer aan uw familie gegeven waaronder zijn werkbadge. Uw broer werd de volgende dag begraven. Tien dagen na zijn begrafenis zijn enkele collega's en leidinggevendenden van uw broer naar uw huis gekomen op zoek naar werkdocumenten van uw broer. Ze zeiden dat het veiliger was om alle werkgerelateerde documenten van uw broer aan hen te geven. Ook hebben ze een som geld aan uw vader gegeven.

U heeft Afghanistan een maand na de moord op uw broer verlaten, op 25 jawza 1400 of 15 juni 2021. U reisde naar België waar u op 23 maart 2022 aankwam en op 24 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Een maand na uw vertrek uit Afghanistan is uw familie naar Kaboel verhuisd. Na de machtsovername door de taliban zijn uw broers S. (...) en Z. (...) naar Iran gevlucht. Twee maanden na de verhuizing van uw familie is uw familie opnieuw verhuisd naar het huis van uw zus omdat de taliban hen bleven lastigvallen. Uw vader zou nog steeds telefonische bedreigingen ontvangen van de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende kopieën van documenten neer: de elektronische identiteitskaarten van uzelf, uw vader en uw broer, een opleidingscertificaat en badges van uw broer bij de NDS, foto's van uw broer alsook foto's van zijn overlijden/begravenis en twee dreigbrieven van de taliban. U legt ook originele documenten voor betreffende uw scholing in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat ze u beschuldigen van spionage door het verstrekken van informatie aan uw broer Y. K.. Ook zouden de taliban u op heden als ongelovige beschouwen omdat ze via uw TikTok-profiel kunnen zien dat u in Europa bent en met vrouwen omgaat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat er twijfels rijzen over uw beweerde identiteit en leeftijd. Zo dient te worden vastgesteld dat u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming, d.d. 24.03.2022 en Verklaring DVZ, d.d. 05.08.2022, punt 4) verklaarde zeventien jaar en een maand te zijn en dus nog minderjarig te zijn. Uit het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 29 maart 2022 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) blijkt echter dat uw leeftijd op 21,5 jaar oud werd geschat met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dit wil zeggen dat u op 29 maart 2022 minstens 19,5 jaar oud was. Hiermee geconfronteerd tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u dat uw werkelijke leeftijd op uw elektrische taskara staat geschreven en dat u zich minderjarig hebt verklaard om opvang te verkrijgen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 19.06.2023 (verder CGVS), p. 4). Op de door u voorgelegde kopie van uw elektronische identiteitskaart staat geschreven dat u op 11 oktober 2002 bent geboren, een leeftijd die bijgevolg overeenstemt met de resultaten van het leeftijdsonderzoek. Uit uw verklaringen blijkt dat u bewust bedrieglijke verklaringen hebt afgelegd over uw leeftijd, zodat uw algemene geloofwaardigheid aangetast wordt.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt verder aangetast doordat uw verklaringen over uw identiteitsdocument niet overeenstemmen met de inhoud ervan. Zo verklaart u dat uw vader uw elektronische identiteitskaart pas na uw aankomst in België is gaan afhalen (CGVS, p. 8), terwijl op de kaart zelf staat geschreven dat deze werd afgeleverd in april 2021, en dus twee maanden vóór uw vertrek uit Afghanistan (document nr. 1). Bovendien wijst de datum van de afgifte van de identiteitskaart eerder op een georganiseerd vertrek dan op een dringende vlucht ten aanzien van de taliban. Gevraagd naar de reden waarom u het identiteitsdocument hebt aangevraagd, antwoordt u immers dat u op deze manier makkelijker een paspoort kon verkrijgen en administratieve zaken kon regelen (CGVS, p. 8).

Daarnaast hebt u doorheen de verschillende asielprocedures in Europa uiteenlopende verklaringen afgelegd over uw identiteit. Zo verklaarde u in Oostenrijk dat uw familienaam A. was (zie Dublin-antwoord Oostenrijk, d.d. 18.05.2022). Bij uw binnenkomst in België verklaarde u initieel de familienaam M. te hebben (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming), terwijl u deze later in de procedure hebt aangepast naar A. (Verklaring DVZ, punt 1). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u M. een leuke naam vond en dat dit uw persoonlijke achternaam was (CGVS, p. 4), hetgeen niet kan overtuigen als verklaring. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij van bij aanvang in Europa en in België waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit en consequent één achternaam gebruikt. Het feit dat u intentioneel geprobeerd hebt om de Europese asielinstanties te misleiden doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof kan worden gehecht.

U slaagt er niet in om het profiel van uw broer als administratief medewerker bij de NDS aannemelijk te maken.

Vooreerst zijn uw verklaringen op het CGVS inzake uw broer tegenstrijdig met de verklaringen die u heeft afgelegd bij uw aankomst in België. Zo verklaarde u bij uw binnenkomst in België twee broers te hebben genaamd H. A. en S. (...) (Dienst Voogdij - Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (MINTEH), d.d. 24.03.2022, p. 3), terwijl u zowel bij DVZ als het CGVS verklaarde drie broers te hebben genaamd Y. K., S. (...) en Z. (...) (Verklaring DVZ, punt 18 en CGVS, p. 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordt u dat u bij uw binnenkomst ook had verklaard drie broers te hebben, en dat de tolk misschien een vergissing heeft gemaakt (CGVS, p. 22). De tolk zou aan u hebben gevraagd hoeveel broers van u nog in leven waren, waarop u zou hebben geantwoord "S. (...) en Z. (...)". Deze verklaring overtuigt niet. De naam "Z. (...)" is immers nergens terug te vinden in de MINTEH-fiche. Ook wordt in deze fiche tweemaal de naam "H. A." vermeld als naam van uw oudere broer in plaats van Y. K., en gaf u aan dat deze oudere broer overleden was (Dienst Voogdij - Fiche MINTEH, p. 3) waaruit blijkt dat u wel degelijk wist dat het niet enkel om (over)levende broers ging. Deze inconsistentie doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en doet vermoeden dat u uw verklaringen aanpast aan de documenten die u ter beschikking hebt.

Ook verklaarde u aanvankelijk dat uw oudere broer H. A. zowel voor het Afghaans leger als voor de NDS heeft gewerkt (Dienst Voogdij - Fiche MINTEH, p. 3-4), terwijl u later enkel de NDS vermeldt. Wanneer u wordt geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, verklaart u dat H. A. de koosnaam was van uw broer (CGVS, p. 22), hetgeen niet kan overtuigen als verklaring gezien er bij uw aankomst specifiek werd gevraagd om de voor en achternaam van uw gezinsleden te verstrekken. Nergens vermeldt u dat uw broer eigenlijk Y. K. heet, maar dat zijn koosnaam H. A. is. U geeft geen verklaring voor het feit dat u initieel had vermeld dat uw broer ook in het leger diende (ibid.). Uw tegenstrijdige verklaringen over de naam van uw broer en zijn activiteiten doen in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Ze doen eens te meer vermoeden dat u uw verklaringen tracht aan te passen aan de documenten die ter beschikking heeft.

Daarnaast legt u werkdocumenten en –foto's voor om de job van uw broer aannemelijk te maken. Er dient opgemerkt dat deze stukken an sich onvoldoende zijn om het profiel van uw broer en uw problemen met de taliban aan te tonen. Documenten kunnen uw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. De werkdocumenten en –foto's zijn niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen op te heffen. Of uw broer de persoon op de certificaten en foto's is kan ook niet met zekerheid bevestigd worden. U kan immers geen enkele foto van uzelf en uw broer voorleggen (CGVS, p. 13).

Verder legt u oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen af over de werkzaamheden van uw broer.

U verklaart dat uw broer tweeënhalf jaar in Nangarhar stad of Jalalabad heeft gewerkt als administratief bediende bij de NDS waar hij met een computer documenten bewerkte (CGVS, p. 8-10). Wanneer er echter

bijkomende inhoudelijke vragen worden gesteld over de tewerkstelling van uw broer, kan u quasi geen details verschaffen en lijkt u verder bijna niets te weten over zijn job (CGVS, p. 8-13). Zo weet u niet hoe uw broer bij de NDS is terechtgekomen, in welk departement hij tewerkgesteld was, welke rang hij had, waar hij exact werkte of welke administratieve taken hij precies moest uitvoeren (CGVS, p. 8-11). Evenmin bent u in staat iets te vertellen over zijn collega's of leidinggevendenden noch heeft u kennis van verhalen of mogelijke incidenten die op zijn werk zijn gebeurd (CGVS, p. 11-12).

Ter verschoning van uw gebrekkige kennis over het beroep van uw broer verwijst u meermaals naar het feit dat uw broer uw familie niet op de hoogte bracht van zijn werkzaamheden bij de NDS en dat hij jullie had verteld dat hij als vertaler bij Unicef tewerkgesteld was (CGVS, p. 9-12). Uw verklaringen over zijn zogezegde tewerkstelling bij Unicef zijn echter eveneens bijzonder vaag en ontoereikend. Gevraagd wat uw broer u had verteld over zijn zogenaamde werkzaamheden bij Unicef, antwoordt u dat hij administratie deed met zijn computer en als vertaler of tolk tewerkgesteld was vanwege zijn grondige kennis van het Engels (CGVS, p. 10). Uw broer zou hiervoor in de stad een Engelse cursus genaamd "moslim" en enkele computercursussen hebben gevolgd (ibid.). U kan wederom niet vertellen waar uw broer precies tewerkgesteld zou zijn geweest, hoe hij bij Unicef terecht was gekomen of wat zijn concrete taken inhielden (CGVS, p. 10-11). Ook zou u nooit een zogenaamde collega van hem hebben ontmoet (CGVS, p. 11).

Wanneer er wordt gevraagd of u aan uw broer meer informatie over zijn werkelijke job hebt gevraagd op het moment dat u te weten kwam dat hij bij de NDS werkte, stelt u dit niet gedaan te hebben (CGVS, p. 9). Dat u zowel over zijn zogenaamde werkzaamheden bij Unicef als zijn werkelijke werkzaamheden bij de NDS enkel dergelijke oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen weet af te leggen, terwijl u nochtans verklaart veel tijd met uw broer doorgebracht te hebben en altijd bij hem te zijn geweest (CGVS, p. 10 en 18), plaatst vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over zijn beroep.

Bovendien verklaart u enkele collega's en leidinggevendenden van uw broer te hebben ontmoet in het ziekenhuis, op zijn begrafenis en nadien bij uw thuis (CGVS, p. 10-12). Gevraagd of u aan zijn collega's in het ziekenhuis meer informatie over zijn werkzaamheden bij de NDS hebt gevraagd, stelt u kortweg dat ze over het beroep van uw broer hadden verteld aan uw vader (CGVS, p. 11), zonder dit verder te specificeren. Gepeild of uw vader meer informatie over de job van uw broer heeft gevraagd toen zijn leidinggevendenden bij uw thuis waren, antwoordt u wederom kortweg dat ze aan uw vader hebben gezegd dat uw broer in een kantoor werkte, dat hij problemen oploste en dat hij niet betrokken was bij aanvallen of checkpoints (CGVS, p. 12). Gelet op deze beschrijving van zijn job is het echter weinig aannemelijk dat uw broer zou rondlopen met een Kalasnikov, zoals blijkt uit de door u voorgelegde wapenbadge en foto's van uw broer op zijn werk (zie documenten nrs. 3b en 5). Gevraagd de namen te verstrekken van deze collega's of leidinggevendenden met wie uw familie persoonlijk zou hebben gesproken, blijft u het antwoord schuldig (CGVS, p. 11-12). Dit gebrek aan kennis doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw broers werk. Gezien het profiel van uw broer aan de grondslag ligt van uw vertrek uit Afghanistan kan er worden verwacht dat u heel wat meer over zijn beroep zou kunnen vertellen en u hiervoor bovendien alle mogelijke inspanningen zou hebben ondernomen. Gezien de goede band tussen u en uw broer en het feit dat jullie vaak samen waren, had u immers meermaals de kans om meer informatie te vergaren over zijn precieze werkzaamheden. Dat u quasi niets over hem weet te vertellen, en ook geen informatie vroeg aan de collega's terwijl u er de kans toe had, ondermijnt dan ook op manifeste wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen kan er bijgevolg geen geloof worden gehecht aan het profiel van uw broer als medewerker van de NDS. Het is bijgevolg dan ook niet aannemelijk dat uw broer omwille van zijn beroep bedreigd en vermoord werd door de taliban.

Hoe dan ook zijn de door u aangehaalde vervolgingsfeiten op zich ook niet geloofwaardig. Zo zijn de reacties van uw broer en uw familieleden op de dreigbrieven van de taliban niet aannemelijk. U verklaart dat uw broer de eerste dreigbrief van de taliban niet serieus had genomen en dat hij geen enkele beschermingsmaatregel had genomen na ontvangst van deze brief (CGVS, p. 17). Ook zou hij zijn werkgever hiervan niet van op de hoogte hebben gebracht noch zou hij een klacht bij de overheid hebben ingediend (ibid.). Uw broer meende immers dat de taliban hem niets zouden aandoen aangezien hij slechts een administratief medewerker was (ibid.). Gevraagd naar de algemene veiligheidssituatie in uw regio, heeft u nochtans verklaard dat personen die voor de overheid werkten vaak doelwitten waren en 's nachts werden meegenomen of vermoord (CGVS, p. 14). Het is bijgevolg niet plausibel dat uw broer als medewerker van de NDS een persoonlijke bedreiging van de taliban zomaar naast zich neer zou leggen en geen doeltreffende veiligheidsmaatregelen zou nemen of andere acties zou ondernemen in verband met bedreigingen van de taliban.

Ook zijn de reacties van uzelf en uw vader op de tweede dreigbrief niet plausibel. U verklaart dat de taliban in de tweede dreigbrief specifiek naar u hebben verwezen en u van spionage beschuldigden (CGVS, p. 18). Wanneer vervolgens wordt gevraagd of u bepaalde voorzorgsmaatregelen hebt genomen na deze bedreiging, antwoordt u dit niet gedaan te hebben (ibid.). U bleef zelf in de winkel werken, maar deed deze

vroeger dicht (ibid.). Dat u ondanks uw verklaring dat de taliban zowel overdag als in de nacht naar het dorp kwamen om specifieke doelwitten te vermoorden (CGVS, p. 14) en het feit dat uw vader meende dat de bedreigingen van de taliban serieus waren en dat ze u en uw broer zouden vermoorden (CGVS, p. 18), toch naar uw werk mocht blijven gaan en geen enkele beschermingsmaatregel moest treffen om uw eigen veiligheid te garanderen, is volstrekt onwaarschijnlijk. Bovendien hebt u bij uw aankomst in België niet gesproken over persoonlijke bedreigingen die de taliban ten aanzien van u hadden geuit (Dienst Voogdij - Fiche MINTEH, p. 3-4), wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met de taliban verder teniet doet.

Verder valt het opmerkelijk te noemen dat de taliban geen onmiddellijk gevolg hebben gegeven aan het feit dat uw broer na de eerste dreigbrief geen actie heeft ondernomen om tegemoet te komen aan hun bevelen. Zo is het opvallend dat in de eerste dreigbrief staat geschreven dat de taliban uw broer zouden vermoorden indien hij niet zou stoppen met zijn werkzaamheden (document 7a). Hoewel uw broer dit bevel niet heeft gevolgd, lieten de taliban het na om tijdig enige vergeldingsactie te ondernemen en hebben ze pas een maand later een tweede dreigbrief gestuurd (CGVS, p. 15). In deze tweede brief staat opnieuw geschreven dat uw broer zijn werkzaamheden moet stopzetten op straffe van de dood en dat hij hiervoor een week de tijd heeft (zie document 7b). De taliban pas na twee dreigbrieven actie hebben ondernomen en dat ze nooit persoonlijk naar uw huis zijn gekomen op zoek naar uw broer is weinig aannemelijk aangezien ze klaarblijkelijk wisten waar uw familie woonde (CGVS, p. 16 en 18).

Ook dit element ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gelet op al bovenstaande vaststellingen, kan er dan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over het werk van uw broer en evenmin aan uw verklaringen over de dreigbrieven en de moord op uw broer.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat de taliban een stempel op u hebben geplakt omdat u naar een ongelovig land bent gekomen en met vrouwen omgaat (CGVS, p. 16). U verklaart dat de taliban uw TikTok-video's kunnen zien waardoor ze weten dat u in België bent en wandelingen maakt met vrouwelijke sociale assistenten (CGVS, p. 21-22).

U verklaart dat iedereen uw profiel op TikTok kan bekijken (CGVS, p. 22). Wanneer u echter uw TikTok-profiel tijdens het persoonlijk onderhoud hebt laten zien, bleek dat deze als privé stond aangeduid (ibid.). Hiermee geconfronteerd, ontkent u dat uw profiel privé is en blijft u vasthouden aan uw vorige antwoord (ibid.), hetgeen niet kan overtuigen als verklaring. In zoverre u verwijst naar uw profiel op TikTok, dient bovendien te worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie niet kan worden besloten dat het louter hebben van dergelijk profiel een risico voor vervolging met zich meebrengt. Ook is dit onvoldoende om te stellen dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd door de taliban dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U toont evenmin aan dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van uw sociale media uit te wissen of het account af te sluiten. Hierbij dient nogmaals vermeld te worden dat uw bovendien een privaat account hebt waardoor uw content niet zomaar zichtbaar is voor de taliban. Het volstaat aldus niet om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u het profiel en de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

U brengt verder geen concrete of geloofwaardige elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de gebeurtenissen na uw vertrek. U verklaart dat uw familie een maand na uw vertrek naar Kaboel is verhuisd (CGVS, p. 6). De taliban zouden echter tijdens de machtsvername naar het huis van uw familie in Kaboel zijn gekomen op zoek naar u en uw broers (CGVS, p. 21). Gevraagd hoe de taliban wisten naar waar uw familie precies was verhuisd in Kaboel, stelt u dat uw vader vaak over en weer ging naar het dorp en dat de taliban bovendien overal spionnen hebben (CGVS, p. 20-21). Het is weinig plausibel dat uw vader uit veiligheidsredenen naar Kaboel zou verhuizen, maar toch op regelmatige wijze zou terugkeren naar uw dorp. U verklaart verder dat uw familie na het bezoek van de taliban opnieuw is verhuisd naar het huis van uw zus, dat eveneens in Kaboel is gelegen, waar ze tot op heden nog steeds verblijven (CGVS, p. 6-7). De taliban zouden uw vader hierna enkel telefonisch hebben bedreigd (CGVS, p. 16). U heeft hierover echter inconsistente verklaringen afgelegd. Zo verklaart u initieel dat uw vader op heden nog steeds wordt gebeld door de taliban maar dat hij niet oppakt (ibid.), terwijl u later

op het persoonlijk onderhoud dan weer verklaart dat uw vader vandaag de dag niet meer wordt gebeld door de taliban omdat hij van simkaart is veranderd (CGVS, p. 20). Daar u verder geen plausibele concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

De overige documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De elektronische taskara's van uw familieleden kunnen hoogstens een indicatie van hun nationaliteit en identiteit geven. Inzake de foto's van uw broer en zijn overlijden en begrafenis dient te worden opgemerkt dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Ook kan er niet met zekerheid worden bepaald dat de op de foto's afgebeelde persoon daadwerkelijk uw broer is. Wat betreft de dreigbrieven van de taliban dient opgemerkt te worden dat uit aan uw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De bewijswaarde van één van de dreigbrieven wordt nog verder ondergraven doordat u beweert dat uw broer de eerste dreigbrief van de taliban op 3 hamal 1400 of 23 maart 2021 had ontvangen (CGVS, p. 9 en 16), terwijl op de door u neergelegde dreigbrief staat geschreven dat deze werd afgeleverd op 29 maart 2021 (zie document nr. 7a). Dit element doet eveneens verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. De door u voorgelegde documenten in verband met uw scholing tonen enkel uw activiteiten in België aan. Dat u in België naar school gaat, wordt hier niet betwist, maar u toont geenszins aan dat uit uw scholing een nood aan internationale bescherming zou kunnen worden afgeleid.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de

betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kaboel en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kaboel. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kaboel en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kaboel. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt

een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kaboel city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kaboel_city.pdf

, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kaboel City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kaboel_City_Mazar_Sha en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en

disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kaboel city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kaboel_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 25 februari 2026 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

1. EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
2. EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
3. EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
4. EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
5. EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
6. EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
7. EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
8. EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
9. UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;

10. COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
11. EUAA "COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 2 februari 2024;
12. EUAA, "Afghanistan Country Focus", november 2024;
13. EUAA, "Afghanistan Country Focus", januari 2026.

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er is wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

6.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- artikelen 48 tot en met 48/7 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

- artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Hij heeft een coherent relaas afgelegd zonder tegenstrijdigheden over de essentiële elementen. Er is geen rekening gehouden met zijn profiel en er dient hem het voordeel van de twijfel te worden toegekend. Verzoeker is van oordeel dat hem de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend omwille van zijn problemen met de taliban en omwille van het behoren tot de sociale groep van 'verwesterde Afghanen' omdat hij bij terugkeer volgens hem zo zal gepercipieerd worden door de taliban. Voorts benadrukt verzoeker dat hem minstens de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend waarbij hij wijst op de veiligheidssituatie in Afghanistan. Tevens vreest verzoeker ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 b) van de Vreemdelingenwet vanwege de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan.

6.2 Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat: verzoeker vreest vervolgd te worden door de taliban omdat ze hem beschuldigen van spionage door het verstrekken van informatie aan zijn broer Y.K. en omwille van het behoren tot de sociale groep van verwesterde Afghanen.

Verzoeker houdt voor dat verweerder ten onrechte heeft besloten dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt: *"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."*

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

[...]

een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

6.3.1. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals infra blijkt, in gebreke blijft. In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich louter tot het beklemtonen van de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, doch laat hij in zijn geheel na om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas te herstellen.

Vooreerst merkt verzoeker op dat de methode van de leeftijdsbepaling unaniem wordt bekritiseerd door vele juridische en wetenschappelijke auteurs die de betrouwbaarheid van de bottests in twijfel trekken. Verzoeker verwijst naar een resolutie van het Europees Parlement in 2013 over NBMV. Ook verwijst verzoeker naar een advies over deze kwestie van de Nationale Orde der Artsen van 20 februari 2010. Talrijke wetenschappelijke rapporten bewijzen dat trauma ook de groei van een individu kan beïnvloeden waardoor gezondheidsdeskundigen de geldigheid van de bottest aan de kaak hebben gesteld. Verzoeker volhardt dat hij 17 jaar en 1 maand oud was toen hij in België aankwam, volgens de informatie van zijn taskara. Bovendien moet rekening worden gehouden met de opvangcrisis in België en verzoeker kreeg te horen dat hij moest verklaren minderjarig te zijn om zeker te zijn van een waardige ontvangst. De CGVS had zijn leeftijd niet mogen beschouwen als een element dat zijn geloofwaardigheid aantast. Met betrekking tot de afgifte van zijn taskara stelt verzoeker dat zijn vader 8 maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan de taskara had aangevraagd maar dat het tot 2 maanden voor zijn vertrek duurde voordat hij zijn taskara kreeg. Wat zijn familienaam betreft kan de CGVS hem niet verwijten deze te hebben veranderd van M. in A. aangezien Afghanen hun achternaam zelf kiezen en hij er nog geen had toen hij asiel aanvraagde.

Verzoeker bekritiseert aldus volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat er twijfels rijzen over uw beweerde identiteit en leeftijd. Zo dient te worden vastgesteld dat u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming, d.d. 24.03.2022 en Verklaring DVZ, d.d. 05.08.2022, punt 4) verklaarde zeventien jaar en een maand te zijn en dus nog minderjarig te zijn. Uit het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 29 maart 2022 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) blijkt echter dat uw leeftijd op 21,5 jaar oud werd geschat met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dit wil zeggen dat u op 29 maart 2022 minstens 19,5 jaar oud was. Hiermee geconfronteerd tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u dat uw werkelijke leeftijd op uw elektrische taskara staat geschreven en dat u zich minderjarig hebt verklaard om opvang te verkrijgen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 19.06.2023 (verder CGVS), p. 4). Op de door u voorgelegde kopie van uw elektronische identiteitskaart staat geschreven dat u op 11 oktober 2002 bent geboren, een leeftijd die bijgevolg overeenstemt met de resultaten van het leeftijdsonderzoek. Uit uw verklaringen blijkt dat u bewust bedrieglijke verklaringen hebt afgelegd over uw leeftijd, zodat uw algemene geloofwaardigheid aangetast wordt.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt verder aangetast doordat uw verklaringen over uw identiteitsdocument niet overeenstemmen met de inhoud ervan. Zo verklaart u dat uw vader uw elektronische identiteitskaart pas na uw aankomst in België is gaan afhalen (CGVS, p. 8), terwijl op de kaart zelf staat geschreven dat deze werd afgeleverd in april 2021, en dus twee maanden vóór uw vertrek uit Afghanistan (document nr. 1). Bovendien wijst de datum van de afgifte van de identiteitskaart eerder op een georganiseerd vertrek dan op een dringende vlucht ten aanzien van de Taliban. Gevraagd naar de reden waarom u het identiteitsdocument hebt aangevraagd, antwoordt u immers dat u op deze manier makkelijker een paspoort kon verkrijgen en administratieve zaken kon regelen (CGVS, p. 8).

Daarnaast hebt u doorheen de verschillende asielprocedures in Europa uiteenlopende verklaringen afgelegd over uw identiteit. Zo verklaarde u in Oostenrijk dat uw familienaam A. was (zie Dublin-antwoord Oostenrijk, d.d. 18.05.2022). Bij uw binnenkomst in België verklaarde u initieel de familienaam M. te hebben (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming), terwijl u deze later in de procedure hebt aangepast naar A. (Verklaring DVZ, punt 1). Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u M. een leuke naam vond en dat dit uw persoonlijke achternaam was (CGVS, p. 4), hetgeen niet kan overtuigen als verklaring. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij van bij aanvang in Europa en in België waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit en consequent één achternaam gebruikt. Het feit dat u intentioneel geprobeerd hebt om de Europese asielinstanties te misleiden doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.”

Waar verzoeker stelt dat de CGVS vooringenomen was, hij zich vragen stelt over de betrouwbaarheid van een medische leeftijdtest en zijn originele taskara heeft voorgelegd, weerlegt hij niet de vaststelling dat verzoeker bij zijn aanmelding op 24 maart 2022 aangaf op dat ogenblik slechts 17 jaar te zijn. Op basis van het medisch onderzoek werd evenwel vastgesteld dat hij ouder is dan 18 jaar, met name 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. In weerwil van verzoekers betoog is de leeftijdsbepaling van verzoeker opgenomen in het administratief dossier en kon verzoeker er inzage van vragen.

Er dient te worden benadrukt dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, “*Federale Overheidsdienst Justitie, Dienst Voogdij, Kennisgeving van onze beslissing*”). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

Waar verzoeker verwijst naar zijn taskara merkt de CGVS op dat uit informatie, -waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier-, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling kunnen worden verkregen. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Hierdoor is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief.

Hoewel verzoeker de waarachtigheid van zijn verklaringen over zijn leeftijd benadrukt, kan slechts worden vastgesteld dat verzoekers leeftijd na medisch onderzoek (minstens) 2 jaar verschilt met de leeftijd zoals hij die verklaarde voor de Belgische asielinstanties. Bijgevolg kon verweerder terecht vaststellen dat verzoeker getracht heeft zich onterecht als minderjarige voor te doen en de Belgische asielinstanties te misleiden. Overigens lijkt verzoeker dit te bevestigen in het verzoekschrift waar hij stelt dat hem werd aangeraden zich voor te doen als minderjarige omwille van de opvangcrisis en om zeker te zijn van een “*waardige ontvangst*”. De voorstaande vaststellingen inzake verzoekers misleidende verklaringen over zijn leeftijd maken bijgevolg een negatieve indicatie uit voor wat betreft verzoekers algemene geloofwaardigheid.

Waar verzoeker herhaalt dat zijn vader 8 maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan de taskara heeft aangevraagd die pas 2 maanden voor zijn vertrek werd afgegeven, doet hij geen afbreuk aan de hiermee tegenstrijdige afgelegde verklaring op het CGVS dat zijn vader zijn identiteitskaart pas na zijn aankomst in België is gaan halen (gehoorverslag CGVS, p. 8).

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat Afghanen hun familienaam zelf kunnen kiezen en dat hij nog geen familienaam had toen hij asiel aanvraag. Deze verklaring blijft evenwel beperkt tot een loutere bewering en overtuigt niet. Verzoeker verklaarde immers in Oostenrijk A. te heten en bij binnenkomst in België verklaarde hij M. te heten, hetgeen hij later in de procedure heeft aangepast in A. Zelfs aangenomen dat hij zijn achternaam kon kiezen mag van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij van bij aanvang in Europa en in België waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit en consequent één achternaam gebruikt. De CGVS kan worden gevolgd waar hij motiveert dat hij intentioneel heeft geprobeerd om de Europese asielinstanties te misleiden, hetgeen afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens betoogt verzoeker dat hij zichzelf niet heeft tegengesproken over zijn broers. Zo verklaarde hij bij de DVZ en bij het CGVS dat hij 3 broers had en dat de namen Z. en S. door de tolk verward kunnen zijn. Hij specificeert dat H.A. een bijnaam was voor zijn broer Y.K. Zijn verklaringen waren niet tegenstrijdig maar slechts onnauwkeurig. Verzoeker merkt tevens op dat werken voor het leger of voor NDS als vergelijkbaar kan worden beschouwd, met name werken voor de autoriteiten en betreft aldus geen tegenstrijdigheid. Bovendien heeft verzoeker documenten en verschillende foto's voorgelegd in verband met het werk van zijn broer. De CGVS heeft geen inhoudelijk onderzoek gedaan van deze documenten.

Verzoeker bekritiseert aldus volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Vooreerst zijn uw verklaringen op het CGVS inzake uw broer tegenstrijdig met de verklaringen die u heeft afgelegd bij uw aankomst in België. Zo verklaarde u bij uw binnenkomst in België twee broers te hebben genaamd H. A. en S. (...) (Dienst Voogdij - Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (MINTEH), d.d. 24.03.2022, p. 3), terwijl u zowel bij DVZ als het CGVS verklaarde drie broers te hebben genaamd Y. K., S. (...) en Z. (...) (Verklaring DVZ, punt 18 en CGVS, p. 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordt u dat u bij uw binnenkomst ook had verklaard drie broers te hebben, en dat de tolk misschien een vergissing heeft gemaakt (CGVS, p. 22). De tolk zou aan u hebben gevraagd hoeveel broers van u nog in leven waren, waarop u zou hebben geantwoord “S. (...) en Z. (...)”. Deze verklaring overtuigt niet. De naam “Z. (...)” is immers nergens terug te vinden in de MINTEH-fiche. Ook wordt in deze fiche tweemaal de naam “H. A.” vermeld als naam van uw oudere broer in plaats van Y. K., en gaf u aan dat deze oudere broer overleden was (Dienst Voogdij - Fiche MINTEH, p. 3) waaruit blijkt dat u wel degelijk wist dat het niet enkel om (over)levende broers ging. Deze inconsistentie doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en doet vermoeden dat u uw verklaringen aanpast aan de documenten die u ter beschikking hebt.

Ook verklaarde u aanvankelijk dat uw oudere broer H. A. zowel voor het Afghaans leger als voor de NDS heeft gewerkt (Dienst Voogdij - Fiche MINTEH, p. 3-4), terwijl u later enkel de NDS vermeldt. Wanneer u wordt geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, verklaart u dat H. A. de koosnaam was van uw broer (CGVS, p. 22), hetgeen niet kan overtuigen als verklaring gezien er bij uw aankomst specifiek werd gevraagd om de voor en achternaam van uw gezinsleden te verstrekken. Nergens vermeldt u dat uw broer eigenlijk Y. K. heet, maar dat zijn koosnaam H. A. is. U geeft geen verklaring voor het feit dat u initieel had vermeld dat uw broer ook in het leger diende (ibid.). Uw tegenstrijdige verklaringen over de naam van uw broer en zijn activiteiten doen in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Ze doen eens te meer vermoeden dat u uw verklaringen tracht aan te passen aan de documenten die ter beschikking heeft.

Daarnaast legt u werkdocumenten en –foto's voor om de job van uw broer aannemelijk te maken. Er dient opgemerkt dat deze stukken an sich onvoldoende zijn om het profiel van uw broer en uw problemen met de taliban aan te tonen. Documenten kunnen uw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. De werkdocumenten en –foto's zijn niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen op te heffen. Of uw broer de persoon op de certificaten en foto's is kan ook niet met zekerheid bevestigd worden. U kan immers geen enkele foto van uzelf en uw broer voorleggen (CGVS, p. 13).”

Wat het aantal broers betreft herhaalt verzoeker dat de tolk misschien een vergissing heeft begaan. Evenwel kan verzoeker ook hier niet overtuigen aangezien de naam Z. niet is vermeld in de MINTEH-fiche. De naam H.A. wordt tweemaal vermeld als de naam van zijn oudere broer, waarbij verzoeker tevens verklaarde dat deze oudere broer overleden is. De CGVS kan worden gevolgd waar hij vermoedt dat verzoeker zijn verklaringen heeft aangepast aan de documenten die hij ter beschikking heeft. Bovendien vermeldde verzoeker nergens bij zijn aanmelding dat H.A. de koosnaam van zijn broer Y.K. was. Verzoeker kon ook geen verklaring geven voor het feit dat hij initieel vermeldde dat zijn broer voor het leger en voor NDS had gewerkt terwijl hij later op het CGVS enkel NDS vermeldde (fiche MINTEH, p. 3-4 en gehoorverslag CGVS, p. 22). Verzoeker herhaalt nu de verklaring die hij aflegde bij het CGVS, maar de Raad kan enkel vaststellen dat

de verklaringen van verzoeker op dit punt inderdaad verre van eenduidig en zelfs tegenstrijdig waren. Door vast te houden aan één van zijn verklaringen maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij op dit punt geen tegenstrijdige verklaringen zou afgelegd hebben. De Raad stelt vast dat de CGVS op pertinente wijze oordeelde dat de verklaringen van verzoeker op dit punt niet eenduidig waren. Waar verzoeker meent dat er geen inhoudelijk onderzoek is gebeurd van de door hem voorgelegde documenten weerlegt hij niet dat niet met zekerheid kan worden vastgesteld of de persoon op de certificaten en foto's wel degelijk zijn broer is, aangezien er geen enkele foto van verzoeker en zijn broer werd voorgelegd. Ook thans legt verzoeker geen foto voor waar zij beiden op afgebeeld staan.

Verzoeker is het niet eens dat zijn verklaringen over het werk van zijn broer oppervlakkig en onvoldoende zouden zijn. Zo kon verzoeker uitleggen dat zijn broer documenten verwerkte met behulp van een computer bij NDS, dat zijn broer soms moest overnachten op zijn werk en hoeveel hij betaald kreeg. Hij kon zelfs uitleggen hoe zijn broer betaald werd en hoe hij aan zijn certificaat kwam. Zijn familie en hij waren in eerste instantie niet op de hoogte van zijn broers werk bij NDS. Zijn broer had aangegeven werkzaam te zijn als vertaler voor UNICEF. Hij verklaarde bovendien dat zijn broer een cursus Engels 'Muslim' had gevolgd en dat hij computercursussen had gevolgd in de stad. Pas nadat zijn broer de dreigbrief had ontvangen zei hij wat zijn echte baan was, een gedrag dat volgens verzoeker volkomen logisch is. In het ziekenhuis en op de dag van de begrafenis ontmoette verzoekers vader enkele collega's en superieuren van zijn broer, doch deze spraken niet met verzoeker, het jongere broertje. Verzoeker heeft uitgelegd dat, alwaar verzoekers broer is afgebeeld met een wapen, het wapen uitgeleend was door één van zijn collega's. Verzoeker meent aldus dat hij coherente en plausibele verklaringen heeft afgelegd.

Verzoeker bekritiseert aldus volgende motieven in de bestreden beslissing:

"U verklaart dat uw broer tweeënhalve jaar in Nangarhar stad of Jalalabad heeft gewerkt als administratief bediende bij de NDS waar hij met een computer documenten bewerkte (CGVS, p. 8-10). Wanneer er echter bijkomende inhoudelijke vragen worden gesteld over de tewerkstelling van uw broer, kan u quasi geen details verschaffen en lijkt u verder bijna niets te weten over zijn job (CGVS, p. 8-13). Zo weet u niet hoe uw broer bij de NDS is terechtgekomen, in welk departement hij tewerkgesteld was, welke rang hij had, waar hij exact werkte of welke administratieve taken hij precies moest uitvoeren (CGVS, p. 8-11). Evenmin bent u in staat iets te vertellen over zijn collega's of leidinggevendenden noch heeft u kennis van verhalen of mogelijke incidenten die op zijn werk zijn gebeurd (CGVS, p. 11-12).

Ter verschoning van uw gebrekkige kennis over het beroep van uw broer verwijst u meermaals naar het feit dat uw broer uw familie niet op de hoogte bracht van zijn werkzaamheden bij de NDS en dat hij jullie had verteld dat hij als vertaler bij Unicef tewerkgesteld was (CGVS, p. 9-12). Uw verklaringen over zijn zogezegde tewerkstelling bij Unicef zijn echter eveneens bijzonder vaag en ontoereikend. Gevraagd wat uw broer u had verteld over zijn zogenaamde werkzaamheden bij Unicef, antwoordt u dat hij administratie deed met zijn computer en als vertaler of tolk tewerkgesteld was vanwege zijn grondige kennis van het Engels (CGVS, p. 10). Uw broer zou hiervoor in de stad een Engelse cursus genaamd "moslim" en enkele computercursussen hebben gevolgd (ibid.). U kan wederom niet vertellen waar uw broer precies tewerkgesteld zou zijn geweest, hoe hij bij Unicef terecht was gekomen of wat zijn concrete taken inhielden (CGVS, p. 10-11). Ook zou u nooit een zogenaamde collega van hem hebben ontmoet (CGVS, p. 11).

Wanneer er wordt gevraagd of u aan uw broer meer informatie over zijn werkelijke job hebt gevraagd op het moment dat u te weten kwam dat hij bij de NDS werkte, stelt u dit niet gedaan te hebben (CGVS, p. 9). Dat u zowel over zijn zogenaamde werkzaamheden bij Unicef als zijn werkelijke werkzaamheden bij de NDS enkel dergelijke oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen weet af te leggen, terwijl u nochtans verklaart veel tijd met uw broer doorgebracht te hebben en altijd bij hem te zijn geweest (CGVS, p. 10 en 18), plaatst vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over zijn beroep.

Bovendien verklaart u enkele collega's en leidinggevendenden van uw broer te hebben ontmoet in het ziekenhuis, op zijn begrafenis en nadien bij uw thuis (CGVS, p. 10-12). Gevraagd of u aan zijn collega's in het ziekenhuis meer informatie over zijn werkzaamheden bij de NDS hebt gevraagd, stelt u kortweg dat ze over het beroep van uw broer hadden verteld aan uw vader (CGVS, p. 11), zonder dit verder te specificeren. Gepeild of uw vader meer informatie over de job van uw broer heeft gevraagd toen zijn leidinggevendenden bij uw thuis waren, antwoordt u wederom kortweg dat ze aan uw vader hebben gezegd dat uw broer in een kantoor werkte, dat hij problemen oploste en dat hij niet betrokken was bij aanvallen of checkpoints (CGVS, p. 12). Gelet op deze beschrijving van zijn job is het echter weinig aannemelijk dat uw broer zou rondlopen met een Kalasnikov, zoals blijkt uit de door u voorgelegde wapenbadge en foto's van uw broer op zijn werk (zie documenten nrs. 3b en 5). Gevraagd de namen te verstrekken van deze collega's of leidinggevendenden met wie uw familie persoonlijk zou hebben gesproken, blijft u het antwoord schuldig (CGVS, p. 11-12)."

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat zijn broer als administratief medewerker bij NDS werkte maar aan de familie had gezegd voor UNICEF te werken als tolk. Hij tracht zijn gebrek aan kennis over de inhoud van de functie van zijn broer, hoe zijn broer bij NDS is terechtgekomen, in welk departement hij zat, welke rang of wie zijn collega's of leidinggevendenden waren te verschonen door opnieuw op te merken dat ze dachten dat hij voor UNICEF werkte. Bovendien zouden de collega's en superieuren enkel met zijn vader hebben

gesproken op de begrafenis. De CGVS stelt evenwel op goede gronden vast dat *“Gezien het profiel van uw broer aan de grondslag ligt van uw vertrek uit Afghanistan kan er worden verwacht dat u heel wat meer over zijn beroep zou kunnen vertellen en u hiervoor bovendien alle mogelijke inspanningen zou hebben ondernomen. Gezien de goede band tussen u en uw broer en het feit dat jullie vaak samen waren, had u immers meermaals de kans om meer informatie te vergaren over zijn precieze werkzaamheden. Dat u quasi niets over hem weet te vertellen, en ook geen informatie vroeg aan de collega’s terwijl u er de kans toe had, ondermijnt dan ook op manifeste wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”* Verzoeker doet geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen door in zijn verzoekschrift zijn verklaringen op het CGVS te herhalen.

Verzoeker is het ook niet eens met de motieven in de bestreden beslissing betreffende de reactie van zijn broer en zijn familieleden op de dreigbrieven. Hij bekritiseert aldus volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Zo zijn de reacties van uw broer en uw familieleden op de dreigbrieven van de taliban niet aannemelijk. U verklaart dat uw broer de eerste dreigbrief van de taliban niet serieus had genomen en dat hij geen enkele beschermingsmaatregel had genomen na ontvangst van deze brief (CGVS, p. 17). Ook zou hij zijn werkgever hiervan niet van op de hoogte hebben gebracht noch zou hij een klacht bij de overheid hebben ingediend (ibid.). Uw broer meende immers dat de taliban hem niets zouden aandoen aangezien hij slechts een administratief medewerker was (ibid.). Gevraagd naar de algemene veiligheidssituatie in uw regio, heeft u nochtans verklaard dat personen die voor de overheid werkten vaak doelwitten waren en ‘s nachts werden meegenomen of vermoord (CGVS, p. 14). Het is bijgevolg niet plausibel dat uw broer als medewerker van de NDS een persoonlijke bedreiging van de taliban zomaar naast zich neer zou leggen en geen doeltreffende veiligheidsmaatregelen zou nemen of andere acties zou ondernemen in verband met bedreigingen van de taliban.

Ook zijn de reacties van uzelf en uw vader op de tweede dreigbrief niet plausibel. U verklaart dat de taliban in de tweede dreigbrief specifiek naar u hebben verwezen en u van spionage beschuldigden (CGVS, p. 18). Wanneer vervolgens wordt gevraagd of u bepaalde voorzorgsmaatregelen hebt genomen na deze bedreiging, antwoordt u dit niet gedaan te hebben (ibid.). U bleef zelf in de winkel werken, maar deed deze vroeger dicht (ibid.). Dat u ondanks uw verklaring dat de taliban zowel overdag als in de nacht naar het dorp kwamen om specifieke doelwitten te vermoorden (CGVS, p. 14) en het feit dat uw vader meende dat de bedreigingen van de taliban serieus waren en dat ze u en uw broer zouden vermoorden (CGVS, p. 18), toch naar uw werk mocht blijven gaan en geen enkele beschermingsmaatregel moest treffen om uw eigen veiligheid te garanderen, is volstrekt onwaarschijnlijk. Bovendien hebt u bij uw aankomst in België niet gesproken over persoonlijke bedreigingen die de taliban ten aanzien van u hadden geuit (Dienst Voogdij - Fiche MINTEH, p. 3-4), wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met de taliban verder teniet doet.

Verder valt het opmerkelijk te noemen dat de taliban geen onmiddellijk gevolg hebben gegeven aan het feit dat uw broer na de eerste dreigbrief geen actie heeft ondernomen om tegemoet te komen aan hun bevelen. Zo is het opvallend dat in de eerste dreigbrief staat geschreven dat de taliban uw broer zouden vermoorden indien hij niet zou stoppen met zijn werkzaamheden (document 7a). Hoewel uw broer dit bevel niet heeft gevolgd, lieten de taliban het na om tijdig enige vergeldingsactie te ondernemen en hebben ze pas een maand later een tweede dreigbrief gestuurd (CGVS, p. 15). In deze tweede brief staat opnieuw geschreven dat uw broer zijn werkzaamheden moet stopzetten op straffe van de dood en dat hij hiervoor een week de tijd heeft (zie document 7b). De taliban pas na twee dreigbrieven actie hebben ondernomen en dat ze nooit persoonlijk naar uw huis zijn gekomen op zoek naar uw broer is weinig aannemelijk aangezien ze klaarblijkelijk wisten waar uw familie woonde (CGVS, p. 16 en 18).”

Verzoeker herhaalt dat zijn broer dacht dat de taliban hem niets zouden doen omdat hij slechts administratief medewerker was en dat de mensen die voor de voormalige regering werkten ‘s nachts het doelwit waren voornamelijk betrekking had op de strijdkrachten en niet op het administratief personeel. Zijn broer dacht bijgevolg dat de dreigbrief enkel was om hem bang te maken of te intimideren. Verzoeker heeft ook uitgelegd dat hij alleen overdag uitging en dat hij de winkel vroeger sloot omdat de taliban ‘s nachts actief was. Hij vermeed bepaalde plaatsen. Bovendien werd zijn broer vermoord 2 weken na de tweede dreigbrief, hetgeen wel degelijk consistent was en vooral chronologisch.

Met voormelde verklaringen waarbij verzoeker slechts herhaalt hetgeen hij verklaarde op het CGVS, doet hij geen afbreuk aan de correcte vaststellingen in de bestreden beslissing dat zijn broer geen enkele beschermingsmaatregel had genomen na ontvangst van de eerste dreigbrief. Evenmin had zijn broer zijn werkgever hiervan op de hoogte gebracht, noch had hij een klacht bij de overheid ingediend (gehoorverslag CGVS, p. 17). Ook verzoeker nam geen voorzorgsmaatregelen na ontvangst van de tweede dreigbrief die tot hem was gericht (gehoorverslag CGVS, p. 18). Verzoeker legde geen verklaringen af over persoonlijke bedreigingen die de taliban ten aanzien van hem hadden geuit (Fiche MINTEH, p. 3-4). Ondanks de dreigingen van de taliban duurde het nog een maand alvorens een tweede dreigbrief werd gestuurd (gehoorverslag CGVS, p. 15). Evenmin zijn de taliban persoonlijk naar verzoekers huis gekomen op zoek

naar zijn broer terwijl ze wisten waar zijn familie woonde (gehoorverslag CGVS, p. 16 en 18). Verzoeker kan middels de verschoningsgronden die hij in zijn verzoekschrift herhaalt geen afbreuk doen aan de ongeloofwaardigheid van diens relaas, zoals vastgesteld door de CGVS.

Verzoeker merkt vervolgens op dat hij niet geconfronteerd werd met de bedenking van de CGVS dat zijn vader, nadat ze verhuisd waren, toch nog terugkeerde naar hun dorp. Hij stelt dat zijn vader diende terug te keren als er iemand overlijdt omdat hij één van de oudste mensen is van het dorp. Nadien is zijn familie nogmaals verhuisd maar zijn vader wordt sindsdien telefonisch bedreigd. Zijn vader wordt door verschillende telefoonnummers gebeld, vandaar de mogelijke verwarring over de SIM-kaart.

Verzoeker bekritiseert aldus volgende motieven in de bestreden beslissing:

“U brengt verder geen concrete of geloofwaardige elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de gebeurtenissen na uw vertrek. U verklaart dat uw familie een maand na uw vertrek naar Kaboel is verhuisd (CGVS, p. 6). De taliban zouden echter tijdens de machtsvername naar het huis van uw familie in Kaboel zijn gekomen op zoek naar u en uw broers (CGVS, p. 21). Gevraagd hoe de taliban wisten naar waar uw familie precies was verhuisd in Kaboel, stelt u dat uw vader vaak over en weer ging naar het dorp en dat de taliban bovendien overal spionnen hebben (CGVS, p. 20-21). Het is weinig plausibel dat uw vader uit veiligheidsredenen naar Kaboel zou verhuizen, maar toch op regelmatige wijze zou terugkeren naar uw dorp. U verklaart verder dat uw familie na het bezoek van de taliban opnieuw is verhuisd naar het huis van uw zus, dat eveneens in Kaboel is gelegen, waar ze tot op heden nog steeds verblijven (CGVS, p. 6-7). De taliban zouden uw vader hierna enkel telefonisch hebben bedreigd (CGVS, p. 16). U heeft hierover echter inconsistente verklaringen afgelegd. Zo verklaart u initieel dat uw vader op heden nog steeds wordt gebeld door de taliban maar dat hij niet oppakt (ibid.), terwijl u later op het persoonlijk onderhoud dan weer verklaart dat uw vader vandaag de dag niet meer wordt gebeld door de taliban omdat hij van simkaart is veranderd (CGVS, p. 20). Daar u verder geen plausibele concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.”

In de mate verzoeker betoogt dat de CGVS hem dient te confronteren met tegenstrijdigheden merkt de Raad op dat de CGVS een beslissing kan nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Verzoeker heeft door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de CGVS en heeft door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de vastgestelde tegenstrijdigheid te reageren.

Waar verzoeker verwijst naar de verplichtingen van zijn vader en dat hij moet terugkeren naar hun dorp indien er iemand overlijdt, stelt de CGVS op goede gronden vast dat het niet geloofwaardig is om uit veiligheidsredenen naar Kaboel te verhuizen doch vervolgens regelmatig terug te keren naar hun dorp. Ook het feit dat zijn vader door verschillende telefoonnummers wordt opgebeld doet geen afbreuk aan de tegenstrijdige verklaringen alwaar verzoeker vooreerst stelt dat zijn vader nog steeds wordt gebeld door de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 16) en vervolgens verklaarde dat zijn vader vandaag niet meer wordt gebeld (gehoorverslag CGVS, p. 20).

Verzoeker weerlegt niet dat uit objectieve informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk of niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen worden verkregen. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken. De CGVS stelt aldus op goede gronden vast dat de bewijswaarde van de dreigbrieven bijzonder relatief zijn en op zich niet volstaan om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. Het feit dat verzoeker zich van datum had vergist, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar verzoeker nog betoogt dat er geen rekening gehouden werd met zijn individuele situatie en de beoordeling van verweerder te streng is, kan hij hiermee zijn gebrekkige, weinig doorleefde en tegenstrijdige verklaringen geenszins verschonen. De CGVS kan gevolgd worden in zijn oordeel dat in casu van verzoeker kan verwacht worden dat hij consistente, doorleefde en nauwkeurige verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing terecht werd overwogen dat verzoeker geen elementen heeft aangehaald die wijzen op een bijzonder kwetsbaar profiel. Daarnaast stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker ongeveer 20-21 jaar en dus geen infans meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij

in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden.

Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou, verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de CGVS bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

De Raad wijst erop dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dient te weerleggen. Verzoeker dient zijn persoonlijke vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade in concreto aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke en maakt niet aannemelijk dat zijn verklaringen voldoen aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten overeenkomstig artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

De algemene informatie over de situatie in Afghanistan waaraan verzoeker in de inventaris der bronnen bij het verzoekschrift refereert, heeft geen betrekking op zijn persoon, noch op de persoonlijke feiten die hij aanvoert en kan dan ook niet volstaan om de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan aan te tonen.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Evenmin is artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, waar verzoeker ook naar verwijst, van toepassing.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering. Hij draagt nooit traditionele Afghaanse kleding, heeft geen baard en draagt zijn haar op een moderne manier. Verzoeker verklaarde op het CGVS dat hij op TikTok zat en te zien was met vrouwen. Hij heeft ook een Facebook-profiel met zijn eigen naam. Hij is perfect geïntegreerd en is vertrouwd met de westerse cultuur en mores.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“U verklaart dat iedereen uw profiel op TikTok kan bekijken (CGVS, p. 22). Wanneer u echter uw TikTok-profiel tijdens het persoonlijk onderhoud hebt laten zien, bleek dat deze als privé stond aangeduid (ibid.). Hiermee geconfronteerd, ontkent u dat uw profiel privé is en blijft u vasthouden aan uw vorige antwoord (ibid.), hetgeen niet kan overtuigen als verklaring. In zoverre u verwijst naar uw profiel op TikTok, dient bovendien te worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie niet kan worden besloten dat het louter hebben van dergelijk profiel een risico voor vervolging met zich meebrengt. Ook is dit onvoldoende om te stellen dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd door de taliban dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U toont evenmin aan dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van uw sociale media uit te wissen of het account af te sluiten. Hierbij dient nogmaals vermeld te worden dat uw bovendien een privaat account hebt waardoor uw content niet zomaar zichtbaar is voor de taliban. Het volstaat aldus niet om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op

ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Samen met de CGVS stelt de Raad aldus vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat de taliban een stempel op hem hebben geplakt omdat hij naar een ongelovig land is gekomen en met vrouwen omgaat.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen. In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. In de Country Guidance: Afghanistan van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, p. 57-61).

Verzoeker duidt nergens in concreto aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man wiens vormende jaren zich grotendeels in Afghanistan hebben afgespeeld. Door louter te verwijzen naar het feit dat hij ‘perfect geïntegreerd is’, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Met het louter gegeven dat verzoeker geïntegreerd is, hetgeen lovenswaardig is, toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat zijn ervaren vrijheid in België deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker zou wijzen op het risico dat hij als verwesterde Afghaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er wordt

voorts niet betwist dat Afghansen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de Taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa. Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

6.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.4.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een ‘reëel risico’ loopt. Het begrip ‘reëel risico’ wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip ‘ernstige schade’ door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.4.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

6.4.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU). Het begrip ‘ernstige schade’ in dit artikel heeft betrekking *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen

individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie. Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid.

Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Ook zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, Afghanistan: "*Country focus*", januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort.

Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, Afghanistan: "*Country focus*", januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, Afghanistan: "*Country focus*", januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij

terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, Afghanistan: “*Country focus*”, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.4.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP.

Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsvername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente Country Focus van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van “*violence against civilians*” wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de de facto-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de de facto-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de de facto-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van deze aanvallen. ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen.

ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de de facto-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse taliban’ (Tehreek-e-Taliban (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De de facto-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio’s tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse de facto-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsoverneming en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan - Country Focus*” van januari 2026 nog steeds actueel.

6.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Besluit

7.1. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 3 van het EVRM en/of van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de CGVS onzorgvuldig of onredelijk te werk zou zijn gegaan of dat de beslissing zou zijn behept met een motiveringsgebrek. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

7.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de CGVS.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN